

Geslaagde antifascistische betoging in Brussel

Foto: MediActivista

Almer enkele dagen na de grote vakbondsbetoging werd zondag opnieuw betoogd in Brussel. Honderden jongeren en syndicalisten trokken op in een betoging die kaderde in een Europese actiedag tegen extreemrechts, een initiatief dat vertrok vanuit de Griekse antifascistische comités. De datum van 9 november was niet toevallig gekozen, op die dag in 1938 vond Kristalnacht plaats.

76 jaar geleden werd een excuus ingeroepen om in nazi-Duitsland op grote schaal Joodse winkels, huizen en synagogen te ver-

nietigen. Het was een verdere stap in de opbouw van de naziterreur tegen Joden en al wie het nazi-project in de weg stond, in de eerste plaats de georganiseerde arbeidersbeweging. Het doel van de nazi's was een ultra-kapitalisme waarin geen enkele tegenspraak geduld werd. Daartoe werd de arbeidersbeweging met de grond gelijk gemaakt. Als het van neonazi's vandaag afhangt, gebeurt dat opnieuw.

Gouden Dageraad en co leggen de verantwoordelijkheid voor de crisis niet bij de speculanten, niet bij de bankiers, niet bij de grote

bedrijven die belastingen via Luxemburg en elders ontduiken, niet bij de grote bedrijven die in ons land alleen op 240 miljard euro cash zitten zonder het te investeren. Neen, voor hen zijn de migranten verantwoordelijk en is er bijgevolg geen klassenstrijd nodig maar verzet tegen migranten.

Vandaag is er klassenstrijd. De andere kant voert die bewust met een nooit geziene aanval op onze verworvenheden. Wij beginnen langs onze kant de strijd ook te organiseren met donderdag een fenomenale betoging. We voeren niet alleen actie om Michel I weg te krijgen, heel het besparingsbeleid moet weg. De anti-werknemersregering moet niet vervangen worden door een andere anti-werknemersregering, maar door een arbeidersregering. In onze strijd voor een andere samenleving zijn racisme, seksisme en al wat ons verdeelt obstakels. Geen ruimte laten aan deze obstakels is onderdeel van onze strijd.

Vandaag maakten we duidelijk dat we internationaal 'No Pasa-ran' zeggen tegen extreemrechts. Het geweld van Gouden Dageraad maar even goed het verdelende rechtse populisme of extreemrechts bij ons werden geviseerd. Gouden Dageraad dreigt ook hier, gisteren was er een meeting van neonazi's in ons land. Maar er was ook VB'er Rob Verreycken die dreigde met tegenactie en daarvoor symbolen van Gouden Dageraad gebruikte. Met een straatvechter aan hoofd van VB zal het daar niet beter worden, zelfs indien we

vandaag niets merkten van de actie van Verreycken.

De betoging werd gedragen door verschillende organisaties die de afgelopen maanden meermaals de handen in elkaar sloegen voor gezamenlijke initiatieven. Het doel is dan ook om tot een sterkere antifascistische coördinatie te komen. De betoging vandaag heeft daar aan bijgedragen.

Blokbuster bedankt de organisaties die de actie vandaag mee mogelijk maakten en/of steunden: JOC Bruxelles (Jeunes Organisés et Combatifs), Jeunes FGTD Charleroi-Sud Hainaut, USE (Union Syndical Etudiante), Initiative solidarité à la Grèce qui résiste, ALS (Actief Linkse Studenten), CADTM (Comité pour l'annulation de la dette du tiers monde), SAF (Steunpunt Antifascisme), AFF (Anti-Fascistisch Front), Jeunes FGTD, LSP (Linkse Socialistische Partij), Fewla (soutien à la lutte du peuple mapuche), Syndicalisten tegen Fascisme, BBTK-SETCa BHV Hôpitaux, groupe Réagis de la FGTD de Bruxelles, JAK (Jonge Antikapitalisten), Comac. We bedanken ook uitdrukkelijk de mooie Koerdische delegatie die vorige week nog mee aan de basis lag van de grote betoging van solidariteit met het Koerdische verzet in Kobanê tegen de barbaarse IS.

Deze betoging in Brussel was een geslaagde stap in de opbouw van een sterker antifascisme in ons land. We zullen hier verder op bouwen!

Foto boven: Sebastian
Foto hiernaast boven: Collectif Krasnyi
Foto hiernaast: onder PPICS

Wat gebeurde er op Kristalnacht 1938?

Op zondag 9 november is het 76 jaar geleden dat een gewelddadige en grootschalige pogrom tegen Joden werd georganiseerd in nazi-Duitsland, dat op tegen dat moment in 1938 ook al Oostenrijk omvatte. De aanval werd doorgevoerd door de paramilitaire Sturmabteilung (SA) van Hitler met de steun van fascistische aanhangers. De nazi's gaven deze nacht de naam 'Kristalnacht' (nacht van het gebroken glas) naar de hoeveelheid gebroken ruiten in de straten waar zich huizen en winkels van Joden bevonden. Antifascisten hebben het vaak over de 'Pogrom Nacht' ('Reichspogromnacht').

Deze gebeurtenis wordt gezien als de echte start van de systematische moord op zes miljoen mensen tijdens de holocaust. Op 9 november 1938 werden ongeveer 100 Joden vermoord en zowat 30.000 anderen werden opgepakt en in concentratiekampen opgesloten. 7.500 Joodse winkels, handelszaken en andere gebouwen zoals weeshuizen werden vernield of ernstig beschadigd. Zowat 1.400 synagogen en gebedshuizen ondergingen hetzelfde lot.

Kristalnacht vormt het officiële begin van de holocaust, maar de terreur tegenover Joden, Roma, holebi's en andere 'ongewensten' (waaronder ook syndicalisten, socialisten en communisten die zich tegen Hitler verzetten) was al langer bezig. Toen Hitler begin 1933 aan de macht kwam, begonnen de nazi's de Roma al in concentratiekampen op te sluiten en was er een campagne van gedwongen sterilisatie. Hetzelfde gebeurde met mensen met een beperking of mensen met een donkere huidskleur.

Nadat de nazi's in 1933 de macht in handen kregen, waren boy-

cots en aanvallen tegen Joden gemeengoed. Dit gebeurde al van in 1933 en het ging gepaard met officiële pogingen om Joden te overtuigen om het land te verlaten.

Tegen oktober 1938 hadden de nazi's stappen gezet om 'buitenlandse' Joden uit Duitsland uit te wijzen. Daartoe werden bijvoorbeeld 12.000 Poolse Joden over de grens met Polen gezet, waar de Poolse regering hen de toegang weigerde. Onder de groep die in het niemandsland tussen de twee landen vastzaten, bevonden zich de ouders van een 17-jarige Jood die in Parijs woonde, Herschel Grynszpan. Op 7 november trok Grynszpan naar de Duitse ambassade en eiste hij om de ambassadeur te mogen spreken. Hij schoot vijf keer op een Duitse diplomaat, Ernst vom Rath, die zwaar gewond achter bleef.

Voor de nazi's die al lang uitkeken naar een excuus om de Joden op grote schaal aan te vallen, kwam de actie van Grynszpan goed uit. Leidinggevende nazi's waren voorzichtig om openlijk op te roepen tot een pogrom – dat zou diplomatieke gevolgen hebben. Maar het was duidelijk dat er weinig nodig was om de anti-Joodse hysterie tot ontploffen te brengen. De vonk die het vuur aan de lont stak, kwam met het nieuws van de dood van vom Rath. Dit nieuws bereikte de nazileiding die een avondmaal nuttigde ter herdenking van de mislukte poging tot staatsgreep in 1923. Op het etentje sprak de nazi minister van Propaganda Joseph Goebbels. Hij stelde aan de aanwezigen dat het niet slim zou zijn om betogingen in naam van de partij te organiseren, maar dat de partij niet zou optreden tegen spontane betogingen. De boodschap was duidelijk: er werd groen licht gegeven om een pogrom uit te voeren.

Amper twee uur later begonnen de eerste groepen met sloop-

hamers en bijlen hun vreselijke geweldcampagne. Joodse eigendommen werden vernield of in brand gestoken. Een Duitse brandweerman in Laupheim beschreef hoe hij niet uit de kazerne mocht vertrekken om een brand in een naburige synagoge te blussen. Pas toen een lokale nazi vreesde dat de brand ook zijn huis zou treffen, mochten de brandweertjes uitrukken. Nadien beschreef hij hoe de “brandstichters nadien in hun bruine uniformen [die van de SA] het resultaat van hun vernielingen kwamen bewonderen.”

In Wenen werden alle 94 synagogen of Joodse gebedshuizen vernield. Een ooggetuige die een Joods weeshuis beheerde in Dinslaken in Duitsland herinnerde nadien hoe een 50-koppige groep het huis vernielde. Toen zij met de kinderen probeerde te vluchten en bescherming bij de politie zocht, werden ze opgepakt en terug gestuurd om de verwoestingen te aanschouwen. Een steeds terugkerend element in de ooggetuigenverslagen is het feit dat de Joden hun huizen enkel mochten verlaten om toe te kijken hoe hun huizen, winkels en synagogen werden verwoest.

De terreur stopte hier niet. Nog voor de stoottroepen van de SA op straat werden los gelaten, had Reinhard Heydrich van de Veiligheidspolitie al bevel gegeven dat alle archieven in de synagogen in beslag moesten genomen worden. De volgende dagen en weken werden die documenten gebruikt om alle gezonde Joodse mannen “die te oud” waren op te pakken. Ze werden naar lokale gevangenissen gebracht en nadien naar concentratiekampen als Dachau en Buchenwald. De komende horror werd hier al duidelijk. Honderden Joodse mannen lieten het leven in deze kampen vooraleer de meerderheid van de gearresteerden vrijgelaten werd onder voorwaarde dat ze Duitsland zouden verlaten nadat ze al hun bezittingen en geld aan de nazi’s hadden afgestaan.

Ondanks een officieel bevel van Goebbels om het geweld op 11 november te stoppen, gingen de nazi’s gewoon door met hun campagne tegen de Joden. Er werd een collectieve boete van 1 miljard mark opgelegd aan de Joodse gemeenschap en dit als straf voor de dood van vom Rath. Zes miljoen mark van de verzekeringen werd aan de overheid uitbetaald in plaats van aan de slachtoffers die hun huis of winkel vernietigd zagen. De slachtoffers moesten betalen voor hun eigen onderdrukking.

Iedere eigendom van Joden die het land waren ontvlucht, werd in beslag genomen. Er kwamen een reeks wetten die volgens Hermann Göring tot doel hadden om “alle nodige maatregelen te nemen om de Jood uit de Duitse economie te elimineren.” Er kwamen beperkingen van wat Joden mochten doen, een rijbewijs werd verboden, het bezit van een auto, Joodse kinderen mochten

niet meer naar ‘Duitse’ scholen,... Er waren steeds meer discussies over een ‘eindoplossing’ voor de Joodse kwestie, zelfs indien nog niet expliciet werd gezegd wat dit zou omvatten.

De nazi-versie van het fascisme was een extreme vorm van kapitalisme waarin elke mogelijkheid van de arbeiders om zich te organiseren of om democratische rechten uit te oefenen met de grond gelijk gemaakt werd. De kleinburgerij – de failliete winkeliers, ontgoochelde militaire officiers, boeren maar ook die lagen die volledig uit de boot vielen – vormde de basis voor de massabeweging van de nazi’s. Ze werden tot het nazisme aangetrokken na de crash van 1929 die volgde op het trauma van de Eerste Wereldoorlog, de crisis in de Duitse samenleving en het mislukken van de Duitse revolutie in 1918-1923.

Het was begin jaren 1930 nog mogelijk om Hitler te stoppen. Daartoe hadden de socialistische en communistische arbeiderspartijen de strijd samen moeten organiseren. Dat gebeurde niet, de nazi’s konden de macht grijpen via verkiezingen en ze gingen over tot het afschaffen van democratische rechten en tot het breken van de arbeidersorganisaties. De plannen van Hitler voor een nieuwe oorlog met Rusland werden gesteund door de Duitse kapitalisten die toegang wilden tot grondstoffen en superwinsten wilden boeken op basis van slavenarbeid. Rechtse politici vanuit de hele wereld zagen in Hitler aanvankelijk een antwoord op arbeidersstrijd, dat was onder meer het geval met de voormalige Britse premier Winston Churchill.

Ondanks de Kristalnacht en ondanks de holocaust en alle horror van het fascisme, zijn de voorstanders van het fascisme niet volledig verdwenen. Net zoals in het Duitsland van de jaren 1920 zorgen de financiële crisis en het falen van het kapitalisme om te voorzien in werk en huisvesting voor iedereen, ervoor dat extreemrechts en zelfs fascistische krachten een zekere steun kunnen uitbouwen. Samen met de weigering van veel vakbondsleiders en de traditionele arbeiderspartijen om een alternatief naar voor te schuiven, zorgt dit ervoor dat rechtse populistische, racistische en fascistische organisaties op bestaande woede en frustratie kunnen inspelen. In Griekenland, waar Gouden Dageraad sterk staat, roepen antifascisten op tot Europees protest op 9 november. Deze actiedag en de betogingen zullen een stap zijn in de uitbouw van een brede antifascistische en antiracistische beweging die ervoor kan zorgen dat er nooit nog een Kristalnacht plaatsvindt.

“Fascisten? Volgende keer klop ik erop”

Alvast een duidelijke boodschap voor extreemrechtse provocateurs die zouden overwegen deel te nemen aan de toekomstige vakbondsacties!

De Morgen (zaterdag 8/11/2014, pagina 19): “De volgende betoging staat op 24 november gepland, met de provinciale stakingsdag. De havenarbeiders zullen opnieuw strijdbaar op straat verschijnen. Zonder fascisten, als het van Geert afhangt. “Ik heb er op de betoging een van hen vastgehad. De volgende keer klop ik ze er persoonlijk allemaal van tussen.”

Neonazi's hielden zaterdag bijeenkomst in ons land

ONS ARTIKEL VOOR DE BIJENKOMST

De neonazi's van Autonome Nationalisten houden samen met de al even marginale Nederlandse collega's van NVU (Nederlandse Volksunie) op 8 november een bijeenkomst in ons land. Waar ze zullen samenkomen, is niet bekend. Hun marginaliteit dwingt er hen nog steeds toe om de locatie van bijeenkomsten angstvallig geheim te houden.

Het gaat om een meeting in het kader van de samenwerking tussen beide groepen. Naast Constant Kusters van de Nederlandse NVU wordt ook gesproken door ene Tom Huylebroeck van Autonome Nationalisten. Er was eerder ook reeds een gezamenlijke bijeenkomst in Nederland.

Beide groepen staan bekend voor hun neonazistische inslag. Constant Kusters nam enkele jaren geleden nog deel aan een Hitler-herdenking van Blood&Honour in ons land. Medestanders van Kusters kenden gerechtelijke problemen. De samenwerking tussen Constant Kusters en de nieuwe groepering van Chris Berteryan in ons land is niet nieuw. Midden jaren 1990 kwam Kusters meermaals naar activiteiten van het Odal Aktiecomitee.

Het Odal Aktiecomitee was de toenmalige organisatie van Berteryan die probeerde verder te bouwen op de traditie van de verboden privé-militie VMO. de naam kwam van het voormalige café Odal van Bert Eriksson, de gekende neonazi en leider van de tweede VMO. Het Odal Aktiecomitee organiseerde onder meer een tegenbetoging toen Blokbuster in 1997 in Brugge betoogde tegen fascistisch geweld. De organisatie liep op de klippen toen kopman Berteryan zelf gerechtelijke problemen kende, hij zat jarenlang in de cel. Ook bleek er drugs verhandeld te worden in Odal-kringen. Het voorbije jaar maakte Berteryan zijn come-back met een betoging in Brugge waarop hij een twintigtal medestanders, waaronder militanten van Nation, wist te verzamelen. Er wordt geprobeerd om de komst van Gouden Dageraad naar het Europees Parlement aan te grijpen om een sterkere structuur uit te bouwen, begin oktober was er een gezamenlijke meeting in ons land.

De NVU werd jarenlang geleid door Joop Glimmerveen en genoot de steun van Vlaams Blokkers zoals Roeland Raes. Begin deze eeuw kwam het tot een breuk tussen Glimmerveen en Kusters. Glimmerveen verweet Kusters dat hij "het het nationaal socialisme corrupteert door zijn gedrag. Liegen, bedriegen, roddelen, stelen en verdeeldheid zaaien." Of nog: "De man mist het intellectuele vermogen zich op welk gebied dan ook in een gunstige richting te ontwikkelen." Op demonstraties van de NVU zijn er vaak gekende neonazi's, ook de in ons land vervolgde groepering BBET (Bloed, Bodem, Eer en Trouw) trok naar Nederland om aan acties van NVU deel te nemen. Kusters probeert het neonazikarakter van zijn partij te ontkennen, maar is daar bijzonder onhandig in. Negationisme mag dan al een hobby zijn in deze kringen, geloofwaardig is het op geen enkel ogenblik.

De opmars van Gouden Dageraad en andere neonazi's in Europa – onder meer de NPD van Udo Voigt en Jobbik in Hongarije – versterken het zelfvertrouwen van groeperingen die eerder door marginaliteit dreigden te verdwijnen. Ook al genieten deze neonazi's niet veel steun, gevaarlijk zijn ze wel. Ze schuwen het geweld niet en met een versterkt zelfvertrouwen is het niet uitgesloten dat ze

dit ook tegen links zullen inzetten. Voorlopig blijft het beperkt tot graffiti op de gebouwen van ABVV in Antwerpen en JOC in Brussel, maar dat dit kan escaleren hebben we in het verleden gemerkt met Odal dat in Brugge midden jaren 1990 deelnam aan de terreurcampagne tegen links. Alternatieve cafés werden kort en klein geslagen, een actie tegen de rol van Shell in Nigeria georganiseerd door Militant Links (de voorloper van LSP) werd manu militari uit elkaar geslagen door een chargerende bende nazi's.

We zullen geen Gouden Dageraad-toestanden in ons land aanvaarden en roepen op om het protest tegen neonazi's te organiseren. We mogen hen geen ruimte geven.

Het AFF over de neonazimeeting

Het AFF bracht een verslag van de meeting van de Autonome Nationalisten. De meeting vond plaats in café 't Vat in Haaltert. De sprekers waren Tom Huylebroeck (Autonome Nationalisten), Constant Kusters (NVU) en Konstantinos Boviatsos van Gouden Dageraad.

De AFF-reporter botste op een verrassing. "Dé verrassing op de Autonome Nationalisten-avond voor onze medewerker – iemand moet er naartoe gaan, bij AFF/Verzet doen we 'strootje trekken' voor wie er naartoe moet – was de aanwezigheid van Rob Verreycken." Op de foto staat hij naast Kusters en AN-leider Chris Berteryan.

"Rob Verreycken is nu fractiemedewerker van Udo Voigt, al is dat nog niet tot de website van het Europees Parlement doorgedrongen. Het was een verrassing maar anderzijds toch niet echt verbazingwekkend Rob Verreycken zaterdagavond in Haaltert aan te treffen in gezelschap van Christiaan Berteryan, Constant 'Ik ben geen neonazi! Niks neo. Ik ben een nazi!' Kusters en Gouden Dageraad'er Konstantinos Boviatsos."

Na tussenkomst door de Griekse spreker "werd hulde gebracht aan twee vermoorde Gouden Dageraad-leden, het verzet van de familie van een van hen ten spijt. De aanwezigen op de Autonome Nationalisten-avond zongen daarbij het onder het nazi-regime populaire Ich hatte einen Kameraden. Of probeerden het toch te zingen. Een Vlaamse oudgediende van de Hitlerjugend straalde van boven tot onder door het lied uit volle borst mee te zingen."

Extreemrechts laat terug van zich horen. Tijd voor actie!

Zoals sommigen al gemerkt hebben, heeft extreemrechts zijn activiteit de laatste maanden opgedreven. Zo werden de lokalen van het ABVV in Antwerpen en van de JOC (Jeunes Organisés et Combattifs) in Brussel beklad met neonazistische slogans en affiches. Ook hielden ze op 4 oktober een meeting van neonazistische krachten in België met sprekers zoals Europese parlementairen van het Griekse Gouden Dageraad en de voorzitter van de Italiaanse neofascistische beweging Casapound. De mobilisatie hiertegen, die uiteindelijk een succes was met 400 aanwezigen, zorgde ervoor dat de locatie van de meeting geheim werd gehouden. De neonazi's kwamen in Antwerpen bijeen.

Gouden Dageraad is een gewelddadige groep neonazi's die overgaat tot aanvallen op migranten, moslims en Roma in de straten en op de markten van Athene of nog op de vakbondsmilitanten en de burgers die in actie komen met betogingen of stakersposten. Casapound is een Italiaanse beweging die opkomt voor "het fascisme van de 21ste eeuw". Het gaat om een model voor heel wat extreemrechtse bewegingen in Europa. Casapound beroept zich op Mussolini en probeert straatmilities op te zetten. De groep is bijzonder gewelddadig en ging in 2006 over tot een aanval op scholieren tijdens een betoging voor democratisch onderwijs. De organisatie heeft een 'leider', komt op voor een 'etnische natie', ... Er wordt gemaskerd naar buiten getreden om de grootste vuiligheid terug uit de vuilnisbak van de geschiedenis boven te halen.

WAAR KOMT HUN ACTIVITEIT VANDAAN?

Deze vernieuwde activiteit is zeker niet abnormaal. Sinds de Europese verkiezingen voelen de neonazi's zich gesterkt door de vijf verkozenen die ze in het Europese Parlement behaalden. Groepen als Nation en Autonome Nationalisten proberen er gebruik van

te maken om zich te versterken.

Ook de belabberde toestand van de economie en het uitblijven van een oplossing voor de economische crisis vergroot de rekruteringsbasis voor hun ideeën in heel Europa en België. Dit kan op termijn een reëel probleem worden als we hen de vrije loop laten gaan.

De electorale neergang van het Vlaams Belang mag ons niet in slaap wiegen. Bij de jongeren van het VB, de NSV (Nationalistische Studentenvereniging), is er heel wat sympathie voor Gouden Dageraad. Met Tom Van Grieken komt er bovendien een straatvechter aan het hoofd van die partij. Dat de Leuvense Studentenraad geen probleem heeft met een NSV-lid in de Subsidiecommissie is dan ook opmerkelijk. Het 'aanvaarden' van extreemrechts zal hen niet stoppen.

9 NOVEMBER: ACTIEF VERZET TEGEN EXTREEM-RECHTS!

We moeten als antifascisten onze krachten bundelen, mobiliseren en verschillende acties organiseren om de strijd aan te gaan tegen de opkomst van extreemrechts in België en Europa. Daarom dat we op 9 november deelnemen aan de Europese actiedag tegen extreemrechts waartoe opgeroepen is door de Griekse antifascistische comités. De betoging van 9 november in Brussel geniet de steun van onder meer JOC-Brussel, Jeunes FGTB, USE, Initiatief voor Solidariteit met de Grieken die zich verzetten.

9 november is niet zomaar een datum, deze datum is gekozen omdat dit de dag is dat er door de nazi's in 1938 een pogrom werd uitgevoerd waar verschillende joodse winkels en synagogen in brand werden gestoken, de beruchte Kristalnacht.

Alex (Antwerpen)

Geslaagde antifascistische meeting in Antwerpen smaakt naar meer

Het Steunpunt Antifascisme (SAF) keerde in stijl terug als actieve organisatie. Met een publieke meeting in de vorm van een SAF-Moment werd met een combinatie van sprekers en muziek een geslaagd evenement georganiseerd. Er werd meteen aangekondigd dat dit het begin van een traditie is, er zullen nog dergelijke activiteiten opgezet worden. De opkomst in het Bondsgebouw (ABVV-lokaal) was aanmoedigend en gevarieerd qua leeftijd en politieke achtergrond.

Op de bijeenkomst was er een erg open sfeer met een roep naar eenheid in verscheidenheid. Met Blokbuster waren we uitgenodigd om aanwezig te zijn en ook om te spreken. Eerst sprak Koen Hostyn van PVDA over het Vlaanderen van De Wever. Daarna volgde Jos Vander Velpen. En tenslotte sprak Geert Cool namens Blokbuster. Er was uiteraard aandacht voor de onthullingen van de laatste weken, het aangebrande kantje van verschillende N-VA-kopstukken was opgemerkt. Maar ook het gevaar van extreemrechts kwam aan bod. Neonazi's durfden zich niet te laten zien op deze avond. Maar dat het Bondsgebouw zelf eerder dit jaar, net zoals het Brusselse lokaal van JOC, van VMO-graffiti werd voorzien, was de aanwezigen niet ontgaan. Met een straatvechter als nieuwe voorzitter van het Vlaams Belang zal er in die kringen niet meteen een zachtere opstelling komen.

Ook werd nadruk gelegd op het feit dat de strijd tegen het rechtse besparingsbeleid de komende periode vooraan zal staan. In onze

strijd voor een betere toekomst is eenheid van onderuit cruciaal. Racisme, seksisme, homofobie,... zijn obstakels die deze eenheid in de weg staan. We moeten ze dan ook bestrijden. Een kapitalisme in crisis kan de wanhoop versterken, zeker indien de hoop op verandering onvoldoende georganiseerd raakt. Verdelende elementen kunnen daarop groeien en daarmee samen ook diverse vormen van populistisch rechts tot extreemrechts en erger.

Op het SAF-Moment was er strijdbaarheid en openheid. Met Blokbuster bedanken we SAF om dit evenement te organiseren en om ons er bij te betrekken. We hopen dat de rijke antifascistische traditie in Antwerpen voortgezet wordt, zowel door diegenen met een decennialange ervaring op de teller als nieuwe lagen van jonge militanten.

Uitstekende film: Pride. Hoe solidariteit vooroordelen overwon

De film *Pride* toont de oprichting van de groep Lesbians and Gays Support the Miners (LGSM) en toont hoe die groep actief was in de mijnwerkersstaking van 1984-85. De Londense afdeling van LGSM haalde heel wat geld in om de mijnwerkers te steunen, er werd ongeveer 20.000 pond opgehaald voor mijnwerkers in Wales en de groep trok naar tal van gemeenschappen die ze steunden. Er ontstonden gelijkaardige groepen doorheen het hele land.

De film gaat al snel over tot de pogingen vanuit de LGBT-gemeenschap om de staking te steunen, ondanks twijfel in de gemeenschap. Personages in de film hebben het over de homofobie waarop ze in arbeidersbuurten botsten. Maar er wordt ook ingegaan op de twijfels bij de mijnwerkersvakbond NUM (National Union of Miners) over een te grote zichtbaarheid van LGBT-activisten en hoe dit zou gebruikt worden door de politie, media en werkwilligen.

Al deze moeilijkheden beginnen te verdwijnen als de groepen beseffen hoe gelijkaardig hun strijd eigenlijk is. *Pride* wijst terecht op de rol van de politie en de media in de staking, maar ook tegenover de LGBT-gemeenschap. De film begint met echte beelden van een politie-aanval op stakersposten van de mijnwerkers.

Er wordt sterk nadruk gelegd op politierepressie en ook de LGBT-gemeenschap kon daarvan meespreken. De toenmalige verantwoordelijke van de politie van Manchester, James Anderton, omschreef mensen met HIV of Aids als "een menselijke beerput van eigen makelij." De vakbonden omschreef hij als "industriële maffia".

De krant *The Sun* bracht een voorpagina met als titel: "Perverten

steunen mijnwerkers" (Perverts support the pits). Dat vormde ook in de echte beweging een keerpunt en het vormde de aanleiding voor de grootste benefiet waar LGSM ooit bij betrokken was.

Pride is een grappige film, maar er wordt niet gearzeld om in te gaan op de moeilijkheden van beide gemeenschappen in de jaren 1980. Homofobie en de opkomende aids-crisis komen doorheen de film aan bod (Mark Ashton, een van de oprichters van LGSM, overleed enkele jaren na de staking aan aids). De mijnwerkersgemeenschappen kenden een toenemende wanhoop, er was zelfs geen geld meer voor verwarming.

De film benadrukt het belang van solidariteit. Mark Ashton van LGSM stelt in de film: "Een gemeenschap moet solidariteit aan de andere geven. Het is volstrekt onlogisch om te zeggen: 'ik ben homo en ik verdedig de LGBT-gemeenschap, maar al de rest kan me niet schelen.'"

Ook toont de film welke impact arbeidersgemeenschappen kunnen hebben als ze zich verenigen. De mijnwerkersstaking leidde niet tot een overwinning, maar we zien wel hoe mijnwerkers nadien met grote groepen naar de Pride-betogingen trokken om steun te geven aan diegenen die hen steunden. De mijnwerkersbond NUM speelde in de jaren 1980 een cruciale rol om de Labour Party tot steun aan de strijd voor LGBT-rechten te brengen.

De samenwerking tussen de LGBT-activisten en de vakbondsmilitanten, was een enorme stap vooruit. Een delegatie van de mijnwerkers bedankte voor de steun van LGSM: "Als je strijdt tegen een vijand die veel groter en sterker is dan jij, is het geweldig als blijkt dat je een vriend hebt die je niet eens kende."

N-VA zit verveeld met Van Severen-herdenking

Artikel gepubliceerd op 29 oktober

N-VA-parlementslid Koen De Groote deed alsof de herdenking van Joris Van Severen in zijn gemeente een onschuldige bijeenkomst was die bijna volledig los stond van de figuur van de fascist van Severen zelf. Het werd afgedaan als een bijeenkomst van mensen geïnteresseerd in geschiedenis.

Natuurlijk is Joris Van Severen zelf geen onbesproken figuur en het herdenken van een fascist is evenmin onschuldig. Vanuit de Frontpartij evolueerde Van Severen tot een extreemrechtse autoritaire leider van het Verdinaso, Verbond van Dietse Nationaal-Solidaristen. Deze militie trad in uniform naar buiten en stond gekend als fascistische groepering die dan wel een bocht maakte op het vlak van de nationale kwestie (van voorstanders van een hereniging van Vlaanderen en Nederland naar een koers die de Benelux en het noorden van Frankrijk omvatte), maar niet op vlak van antisemitisme.

Erg subtiel waren Van Severen en het Verdinaso niet in hun politieke benadering. "Het Verdinaso beschouwt de joden als volksvreemde elementen, als vreemdelingen, en behandelt ze als vreemdelingen en zal ze morgen, in de Dietse Nationaalsolidaristische Staat als vreemdelingen behandelen," luidde het in 1933. De milities van het Verdinaso zetten hun afkeer tegenover joden en andersdenkenden ook in de praktijk om met straatgeweld.

Kortom, het soort figuur waarvoor er bij de romantische extreemrechtse nationalistische stroming in Vlaanderen wel wat sympathie heerst. Die sympathie wordt georganiseerd in het studiecentrum Joris Van Severen dat een jaarboek uitbrengt en regelmatig bijeenkomsten organiseert. Het zesde colloquium van het studiecentrum vond afgelopen weekend plaats in Dentergem. Ondertussen kent ook die gemeente een N-VA-burgemeester, Koen De Groote die tevens in de Kamer is verkozen. Op het colloquium verzorgde De Groote het voorwoord en zorgde hij ook voor een "slotwoord en aanbieding van een heildronk." Dat laatste gebeurde op kosten van de gemeente – voor wie het oud-Vlaamse jargon niet machtig is, een "heildronk" is gewoon een receptie waar een toast wordt uitgebracht.

Dat de N-VA aanwezig is op een herdenking van 'de allereerste fascist van Vlaanderen', is geen toeval. "Het merendeel van de gewezen Verdinaso-aanhang die Van Severen uit het Vlaams-nationalisme had meegeleid en die opnieuw actief werd, zou na de oorlog weer in het Vlaams-nationalisme staan", aldus historicus Bart De Wever in zijn bijdrage "De schaduw van de Leider" in het jaarboek van het 'Studie- en coördinatiecentrum Joris Van Severen' (2001). De Wever schreef nog: "Bovendien was de basis er via de eenheidsbeweging-VNV ook ideologisch weer in geïntegreerd, als ze er tenminste ooit al echt van losgekomen was. De repressie (her)smeedde de banden verder. Zo was het niet toevallig de Volksunie die na de oorlog oud-dinaso's in het parlement bracht; in 1968 werden Lode Claes en Leo Vandeweghe tot senator gecoöpteerd." Als voortzetting van de Volksunie is dit ook een onderdeel van de geschiedenis van de N-VA. En overigens niet alleen van N-VA, Vlaams parlementslid Ward Kennes van CD&V was eveneens op het colloquium aanwezig.

Koen De Groote deed zijn aanwezigheid en 'heildronk' af als iets onschuldig. De fascist Van Severen wil De Groote niet veroordelen, "dat is overdreven." En over dat fascistisch karakter van Van Severen stelde hij nog: "Je moet dat zien in de historische context van toen, dat is niet vergelijkbaar met vandaag." Dat Bart De Wever als historicus in 2000 op een colloquium van het stu-

diecentrum Joris Van Severen sprak, zal het N-VA-parlementslid wellicht gerustgesteld hebben. Ook al moet opgemerkt worden dat de bijdrage van De Wever geen eerbetoon aan Van Severen was, laat staan dat hij een 'heildronk' uitbracht.

Toch zit N-VA duidelijk met het hele gebeuren verveeld. Eerder werd geprobeerd om de bijdrage van Bart De Wever aan het jaarboek van het studiecentrum Joris Van Severen van de Wikipedia-pagina over zijn figuur te halen. Dat gebeurde weinig subtiel vanop een IP-adres dat naar het N-VA-partijsecretariaat in Brussel verwees. (zie: <http://journalinks.wordpress.com/2013/06/23/n-vasmukt-wikipedia-artikels-op/>)

En de pogingen om de grote N-VA-leider uit de schaduw van het Studiecentrum Joris Van Severen te halen gaan ook nu onverminderd door. Waar er voor de ophef rond het colloquium van afgelopen zaterdag op de website van dit studiecentrum nog een overzicht te vinden was van mensen die een bijdrage schreven voor het Jaarboek Joris Van Severen, is dat ondertussen verdwenen. Het lijstje namen waarop ook De Wever prijkte, is aangepast. Toeval?

N-VA reageert dubbelzinnig op de aandacht rond de banden met aangebrande figuren. Enerzijds wordt het allemaal afgedaan als dingen die niet ter zake doen. Anderzijds worden onhandige pogingen ondernomen om de banden toe te dekken. De naam van de voorzitter wordt van de website van het studiecentrum Joris Van Severen gehaald, maar tegelijk kwettert parlementslid De Groote in de media dat hij het fascisme van Van Severen niet wil veroordelen. In Brasschaat mocht Luc Sevenhans van de N-VA-top geen burgemeester worden wegens zijn verleden bij het Vlaams Blok, maar daarna lekte toevallig uit dat ook Jan Jambon zelf bij de oprichting van het Vlaams Blok in Brasschaat betrokken was.

De afgelopen weken werden verschillende aangebrande kantjes van de Vlaams-nationalistische traditie waar N-VA op verder bouwt in de media naar voor gebracht. Het gaat niet meteen om nieuwe elementen, maar wel opmerkelijk is de reactie van N-VA zelf. Die partij lijkt niet te kunnen beslissen of ze dit verleden blijft toedekken en heimelijk steunen dan wel of er afstand van wordt genomen. Deze tweestrijd is onderdeel van de ongemakkelijk evenwichtsoefening van N-VA tussen een zakelijk en cijfermatig Vlaams-nationalisme gebaseerd op economisch egoïsme en een meer romantische vleugel van historische Vlaams-nationalisten.